

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

Marina Swyngedauw

tegen

Deze Week en Vanderhaeghe

Met een mail van 3 maart 2017 dient meester Els Leenknecht namens haar cliënte, mevrouw Marina Swyngedauw, een klacht in tegen Deze Week en journalist Stijn Vanderhaeghe. Aanleiding is een artikel van 25 januari 2017 onder de titel *“Ik ben nog altijd nummer één”*. *WK veldrijden: Roland Liboton is streng voor het veldrijden*. Verantwoordelijk uitgever Sophie Van Iseghem van Roularta Media Group antwoordt met een brief van 18 mei. Een rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft een hoorzitting gehouden op 11 december 2017. Marina Swyngedauw en meester Sarah Vanraes van het kantoor van Els Leenknecht woonden de hoorzitting bij. Voor Roularta Media Group en Vanderhaeghe nam Sophie Van Iseghem deel aan de zitting.

DE FEITEN

Het artikel is een interview met gewezen veldrijder Roland Liboton, die vooruitblijkt naar het komende wereldkampioenschap veldrijden en spreekt over zijn eigen wielercarrière. In het interview gaat het onder meer over de vraag wie de beste veldrijder aller tijden is. Liboton vindt dat hij dat is en niet zeventvoudig wereldkampioen Erik De Vlaeminck, over wie hij zegt dat die in 1970 en 1971 met twee wereldtitels is gaan lopen *‘met ’t spul in zijn kloten’*.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

KLAAGSTER is de weduwe van Erik De Vlaeminck. Zij zegt dat het artikel De Vlaeminck in een negatief daglicht stelt en noemt het krenkend en kwetsend, terwijl hij zich niet meer kan verdedigen.

Klaagster weet dat De Vlaeminck doping heeft gebruikt, maar het is de eerste keer dat iemand dat in verband brengt met zijn wereldtitels. Ook over de titels van ’70 en ’71 is er nooit sprake geweest van doping. Nochtans waren er ook toen dopingcontroles.

Klaagster weet niet of de uitspraken van Roland Liboton leugens zijn of niet, maar het is niet omdat haar man overleden is dat men zomaar wat mag zeggen. De journalist neemt de uitspraken van Liboton over, maar heeft ze niet gecheckt, noch de familie van De Vlaeminck gecontacteerd. Vroeger overlegden correcte journalisten eerst met De Vlaeminck voor ze iets publiceerden.

Het kan niet dat men nieuwe zaken over De Vlaeminck naar buiten brengt nu hij overleden is. Hij kan zich niet meer verdedigen en heeft destijds zijn straf ten gevolge van het gebruik van amfetamines uitgezeten. Daarmee zijn die zaken afgehandeld.

Vroeger durfde Erik De Vlaeminck zich niet verdedigen, omdat hij bang was dat men alsmaar dieper zou graven als hij iets zou zeggen. Nu geldt hetzelfde voor klaagster. Als Deze Week

haar gecontacteerd had voor een reactie, zou ze niet geantwoord hebben, ook uit vrees dat men verder zou graven. Daarom heeft ze na publicatie ook geen wederwoord gevraagd. Klaagster vraagt alleen eerbied voor haar man en zijn carrière.

DEZE WEEK betwist dat het artikel kwetsend of krenkend is voor wijlen Erik De Vlaeminck. De journalist heeft de uitspraken van Roland Liboton zo goed als woordelijk overgenomen en de betwiste passage over *het spul in zijn kloten* bewust cursief afgedrukt om aan te duiden dat het om een citaat gaat. Het artikel laat overigens in het midden over welk spul het gaat.

Roland Liboton is een publiek figuur die als voormalig veldrijder het wielermilieu van binnenuit kent. Hij kan de draagwijdte van zijn uitspraken zelf inschatten. De journalist is er in die omstandigheden niet toe gehouden om de geïnterviewde te wijzen op de draagwijdte van zijn uitspraken of om ze als excessief aan te duiden, wat ze overigens ook niet waren. Hij kan er ook niet aan voorbijgaan. Bovendien staan de uitspraken in de juiste context, met name de discussie over de vraag wie de beste veldrijder aller tijden is.

Bovendien is het in het wielermilieu en de sportwereld algemeen bekend dat Erik De Vlaeminck een zwarte periode heeft doorgemaakt met doping, drankmisbruik en amfetamineverslaving, wat ook vroeger in verschillende media al aan bod is gekomen. Dat De Vlaeminck daar zelf nooit op heeft willen reageren, heeft een zweem van twijfel achtergelaten bij veel collega wielrenners. Het artikel vertelt dan ook niets nieuws en alludeert gewoon op het donkere verleden van De Vlaeminck.

Klaagster vraagt dat de media geen nieuwe dingen meer zouden schrijven over haar echtgenoot, maar dat kan niet. Het gaat om wielearchief en er zullen dingen blijven boven komen, maar dat betekent niet dat het de bedoeling is om te kwetsen.

BESLISSING

De uitspraken van Roland Liboton over de twee wereldtitels bevatten verdachtmakingen die de eer en goede naam van wijlen Erik De Vlaeminck kunnen aantasten. Wanneer een derde partij iemand in die mate beschuldigt, moet de journalist inschatten of het niet gaat om gratuite beweringen. In dit geval passen de uitspraken in de steeds weerkerende discussie wie de grootste veldrijder aller tijden is. Rekening houdend met dat kader en met het feit dat De Vlaeminck al vaker in verband is gebracht met doping, wat klaagster overigens niet ontkent, is de Raad van oordeel dat het journalistiek geoorloofd was om de uitspraken als zodanig te publiceren.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is ongegrond.

Brussel, 11 januari 2018